

Αφίσες για την Παγκόσμια Ημέρα Βιβλίου 2 Απριλίου
και το μήνυμά της ημέρας

Ξεχωριστό για κάθε χρονιά!

Ημέρα γενεθλίων του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

Η Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου
Στις 2 Απριλίου, ημέρα γενεθλίων του Χανς Κρίστιαν
Άντερσεν, γιορτάζεται η Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού
Βιβλίου με σκοπό να τονώσει την αγάπη για το
διάβασμα και να στρέψει την προσοχή στα παιδικά
βιβλία.

Κάθε χρόνο ένα διαφορετικό εθνικό τμήμα της IBBY
έχει την ευκαιρία να γίνει χορηγός της Παγκόσμιας
Ημέρας Παιδικού Βιβλίου. Επιλέγει ένα θέμα και
καλεί ένα γνωστό συγγραφέα να γράψει ένα
μήνυμα για όλα τα παιδιά του κόσμου και ένα
γνωστό εικονογράφο να φιλοτεχνήσει μια αφίσα.

Το μήνυμα της Διεθνούς Οργάνωσης Βιβλίων για τη νεότητα (IBBY) για την Παγκόσμια Ημέρα
Παιδικού Βιβλίου 2021

Η μουσική των λέξεων – Margarita Engle (Η.Π.Α.)

Όταν διαβάζουμε, το μυαλό μας βγάζει φτερά.

Όταν γράφουμε, τα δάχτυλά μας τραγουδούν.

Οι λέξεις είναι ήχοι από τύμπανα και φλάουτα στη σελίδα,
καλλίφωνα πουλιά που πετούν ψηλά, ελέφαντες που σαλπίζουν,
ποτάμια που κυλούν, καταρράκτες που ξεχύνονται,
πεταλούδες που στροβιλίζονται
ψηλά στον αέρα!

Οι λέξεις μας καλούν να χορέψουμε – ρυθμούς, στίχους, χτυποκάρδια, παλιές ιστορίες και
νέες,

φανταστικές και αληθινές.

Είτε είσαι στο σπίτι ασφαλής

ή τρέχεις να περάσεις τα σύνορα για μια άλλη χώρα
και μια ξένη γλώσσα, οι ιστορίες και τα ποιήματα
σου ανήκουν.

Όταν μοιραζόμαστε λέξεις, οι φωνές μας
γίνονται η μουσική του μέλλοντος,
ειρήνη, χαρά και φιλία,
μια μελωδία
ελπίδας.

(Απόδοση: Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου)

«Ας μεγαλώσουμε με το βιβλίο!»

“Όταν ήμουν μικρό παιδί, μου άρεσε να χτίζω σπίτια με κύβους και να παίζω παιχνίδια όλων των ειδών. Για στέγη χρησιμοποιούσα συχνά ένα βιβλίο με εικόνες. Στα όνειρά μου τρύπωνα στο σπίτι, ξάπλωνα σ’ ένα κρεβάτι καμωμένο από σπιρτόκουτο και κοιτούσα τα σύννεφα ή τον έναστρο ουρανό - ανάλογα με την εικόνα που προτιμούσα.

Ακολουθούσα από διαίσθηση τον κανόνα της ζωής κάθε παιδιού, που προσπαθεί να δημιουργήσει για τον εαυτό του ένα άνετο και ασφαλές περιβάλλον. Κι ένα παιδικό βιβλίο με βοήθησε σ’ αλήθεια να τα καταφέρω.

Έπειτα μεγάλωσα, έμαθα να διαβάζω, κι ένα βιβλίο στη φαντασία μου άρχισε να φαίνεται περισσότερο σαν μια πεταλούδα ή ακόμα σαν ένα πουλί παρά σαν μια στέγη σπιτιού. Οι σελίδες του έμοιαζαν με φτερά που θρόιζαν. Θαρρείς και το βιβλίο έστεκε στο περβάζι έτοιμο να πετάξει έξω από το ανοιχτό παράθυρο σε άγνωστους τόπους. Το έπαιρνα στα χέρια μου, άρχιζα να το διαβάζω κι εκείνο ησύχαζε. Τότε ορμούσα εγώ σε άλλες χώρες και κόσμους, ξανοίγοντας τον χώρο της φαντασίας μου.

Τι χαρά να κρατάει κανείς ένα νέο βιβλίο στα χέρια του! Στην αρχή δεν ξέρεις τι λέει το βιβλίο. Αντιστέκεσαι στον πειρασμό να κοιτάξεις την τελευταία σελίδα. Και τι όμορφα που μυρίζει!

Αδύνατον να αναλύσεις τη μυρωδιά στα συστατικά της: το τυπογραφικό μελάνι, την κόλλα... όχι, δε γίνεται! Η μυρωδιά του βιβλίου είναι ιδιαίτερη, συναρπαστική και μοναδική. Οι άκρες από μερικές σελίδες μπορεί να έχουν κολλήσει, λες και το βιβλίο δεν έχει ξυπνήσει ακόμα. Ξυπνάει όταν αρχίζεις να το διαβάζεις.

Μεγαλώνεις και ο κόσμος ολόγυρα γίνεται περισσότερο σύνθετος. Αντιμετωπίζεις ερωτήματα που ακόμα και οι μεγάλοι δεν μπορούν να τα απαντήσουν. Ωστόσο είναι πολύ σημαντικό να μοιραστείς τις αμφιβολίες και τα μυστικά σου με κάποιον. Και να που ένα βιβλίο έρχεται πάλι να σε βοηθήσει.

Πολλοί από μας έχουν πιάσει τον εαυτό τους να συλλογίζεται: για μένα γράφτηκε αυτό το βιβλίο! Και ο ήρωας που προτιμάς φαίνεται ξαφνικά να σου μοιάζει. Συναντά τα ίδια προβλήματα και τ’ αντιμετωπίζει με σύνεση. Κάποιος άλλος από τους χαρακτήρες δε σου μοιάζει καθόλου, αλλά θέλεις να δοκιμάσεις τον ρόλο του, να νιώσεις γενναίος και πολυμήχανος σαν εκείνον.

Όταν ένα αγόρι ή ένα κορίτσι λέει «Δε μ’ αρέσει να διαβάζω!», με κάνει και γελάω! Δεν τα πιστεύω αυτά τα παιδιά. Σίγουρα τρώνε παγωτά, παίζουν παιχνίδια, παρακολουθούν ενδιαφέρουσες ταινίες. Με άλλα λόγια, τους αρέσει να περνούν καλά. Και το διάβασμα δεν είναι μόνο μια επίπονη δουλειά που οδηγεί στην ανάπτυξη των συναισθημάτων και της προσωπικότητάς μας, αλλά πρώτ’ απ’ όλα είναι ευχαρίστηση.

Γι’ αυτόν ακριβώς τον λόγο γράφουν τα έργα τους οι συγγραφείς παιδικών βιβλίων.”

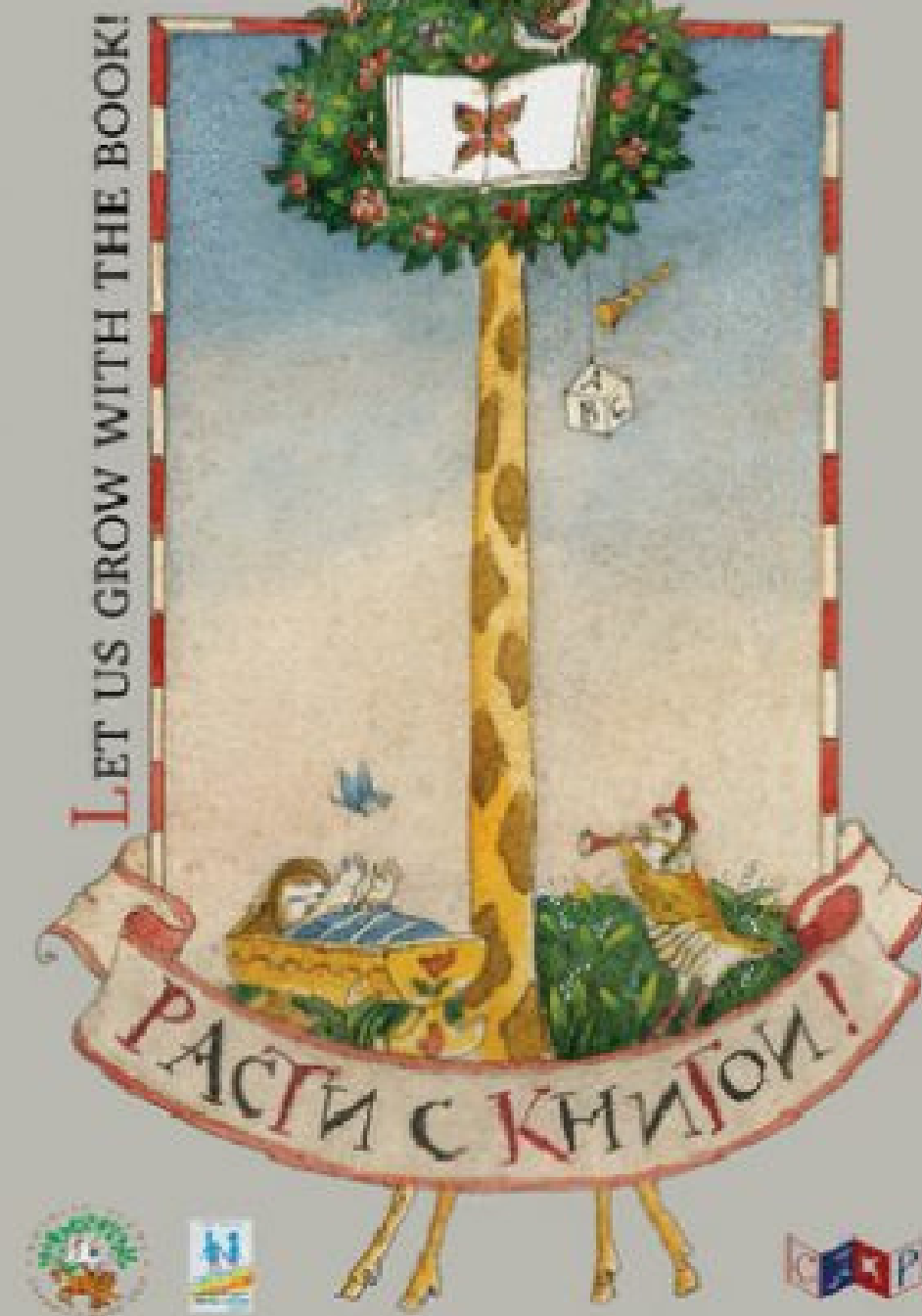
Sergey Makhotin (Ρωσία)

Μετάφραση: Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου

INTERNATIONAL CHILDREN'S BOOK DAY

2 APRIL
2017

IBBY

Cresci insieme al tuo libro! 本と一緒に成長しましょう。Grandissons avec le livre!

Cresceremos junto con el libro! Kitapla Büyüyeelim!

Russian IBBY section

与书一起成长 Budme rást' spolu s knihou!

Lasst uns zusammen mit Büchern groß werden!

Το μικρό είναι μεγάλο μέσα σ' ένα βιβλίο

Οι άνθρωποι τείνουν προς τον ρυθμό και την τάξη με τον τρόπο που η μαγνητική ενέργεια οργανώνει τα μεταλλικά ρινίσματα σ' ένα πείραμα φυσικής ή όπως μια νιφάδα χιονιού δημιουργεί κρυστάλλους από το νερό. Σ' ένα παραμύθι ή σ' ένα ποίημα, τα παιδιά χαίρονται τις επαναλήψεις, τα ρεφρέν, και τα πασίγνωστα μοτίβα, επειδή κάθε φορά τ' αναγνωρίζουν – βάζουν τάξη σ' ένα κείμενο. Ο κόσμος αποκτά μια υπέροχη ομαλότητα.

Θυμάμαι ακόμα πόσο πάλευα με τον εαυτό μου, όταν ήμουν παιδί, για δικαιοσύνη, συμμετρία και ίσα δικαιώματα για το αριστερό και το δεξί: αν χτυπούσα με τα δάχτυλα έναν ρυθμό στο τραπέζι, μετρούσα πόσες φορές έπαιζε το κάθε δάχτυλο, για να μην αδικηθεί κανένα! Όταν χειροκροτούσα, χτυπούσα τη δεξιά παλάμη πάνω στην αριστερή, μα ύστερα σκέφτηκα πως αυτό ήταν άδικο κι έμαθα να κάνω και το αντίθετο –να χτυπώ την αριστερή παλάμη πάνω στη δεξιά. Αυτή η ενστικτώδης επιθυμία για ισορροπία είναι αστεία βέβαια, δείχνει όμως την ανάγκη να εμποδίσει κανείς τη μονομέρεια στον κόσμο. Κι εγώ είχα την αίσθηση ότι ήμουν προσωπικά υπεύθυνη γι' αυτή την ισορροπία.

Η τάση των παιδιών για ποιήματα και ιστορίες πηγάζει επίσης από την ανάγκη τους να φέρουν τάξη στο χάος τους κόσμου. Από την αβεβαιότητα, όλα τείνουν προς μία τάξη. Ποιηματάκια, παραδοσιακά τραγούδια, παιχνίδια, παραμύθια, ποίηση – όλες αυτές οι ρυθμικά οργανωμένες μορφές ύπαρξης βοηθούν τα παιδιά να διαμορφώσουν την παρουσία τους στο γενικότερο χάος. Δημιουργούν μία ενστικτώδη επίγνωση ότι η τάξη είναι εφικτή στον κόσμο και ότι κάθε άνθρωπος έχει θέση σ' αυτόν. Όλα συντείνουν προς αυτό τον σκοπό: η ρυθμική οργάνωση του κειμένου, οι σειρές των γραμμάτων και ο σχεδιασμός της σελίδας, η εντύπωση ότι το βιβλίο είναι ένα καλά οργανωμένο σύνολο.

Το μεγάλο αποκαλύπτεται στο μικρό και αυτό το μορφοποιούμε στα παιδικά βιβλία, ακόμα κι αν δεν έχουμε κατά νου τα περί Θεού ή τα περί μορφοκλασμάτων –γνωστών ως φράκταλ. Το παιδικό βιβλίο είναι μια θαυμαστή δύναμη που ενισχύει τη μεγάλη επιθυμία και την ικανότητα του νεαρού ατόμου να υπάρξει.

Ενισχύει το θάρρος του να ζήσει.

Στο βιβλίο, το μικρό είναι πάντα μεγάλο, κι όχι μόνο όταν έρχεται η ενηλικίωση. Το βιβλίο είναι ένα μυστήριο, όπου μπορεί να βρεθεί κάτι απρόβλεπτο ή κάτι άπιαστο. Εκείνο που οι αναγνώστες μικρής ηλικίας δεν μπορούν να συλλάβουν στο μυαλό τους παραμένει αποτύπωμα στη συνείδησή τους και συνεχίζει να ενεργεί έστω κι αν δεν ήταν απόλυτα κατανοητό. Ένα εικονοβιβλίο μπορεί να λειτουργήσει ως μικρό θησαυροφυλάκιο σοφίας και πολιτισμού ακόμα και για ενηλίκους, όπως τα παιδιά μπορούν να διαβάσουν ένα βιβλίο για ενηλίκους και να βρουν τη δική τους ιστορία, έναν υπαινιγμό για τη ζωή τους που αρχίζει ν' ανθίζει. Ο πολιτιστικός περίγυρος διαμορφώνει τους ανθρώπους, τους προετοιμάζει για τις εντυπώσεις που θα έρθουν στο μέλλον, καθώς και για τις δοκιμασίες που θα χρειαστεί ν' αντιμετωπίσουν παραμένοντας ακέρατοι. Το παιδικό βιβλίο σηματοδοτεί τον σεβασμό στο μεγαλείο του μικρού. Σηματοδοτεί τον κόσμο που αναδημιουργείται κάθε φορά, μια παιγνιώδη και όμορφη σοβαρότητα, χωρίς την οποία όλα, ακόμα και η παιδική λογοτεχνία, είναι άσκοπη απασχόληση.

Συνοψίζοντας: Το βιβλίο κάνει το παιδί να δαισθανθεί ότι η τάξη είναι εφικτή στον κόσμο και ότι κάθε άνθρωπος έχει μία μοναδική θέση σ' αυτόν. Όλα συντείνουν προς αυτό τον σκοπό: η ρυθμική οργάνωση του κειμένου, οι σειρές των γραμμάτων, ο σχεδιασμός της σελίδας, η εντύπωση ότι το βιβλίο είναι ένα καλά οργανωμένο σύνολο. Το μεγάλο αποκαλύπτεται στο μικρό και αυτό το μορφοποιούμε στα παιδικά βιβλία. Το βιβλίο είναι ένα μυστήριο, όπου μπορεί να βρεθεί κάτι απρόβλεπτο ή κάτι άπιαστο. Το παιδικό βιβλίο σηματοδοτεί τον σεβασμό στο μεγαλείο του μικρού.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

2 Απριλίου 2018

BbY

BbY

Latvia
100

BbY

Latvia
100

Μια φορά κι έναν καιρό...

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ
ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

2 Απριλίου 2016

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ **iBbY**
Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

iBbY

INTERNATIONAL BOARD ON BOOKS FOR YOUNG PEOPLE

FNLIJ
SINCE 1968

BRAZILIAN
IBBY
SECTION

ΧΟΡΗΓΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό...

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια... πριγκίπισσα; Όχι. Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια βιβλιοθήκη. Ήταν κι ένα κορίτσι που το έλεγαν Λουίζα και πήγε πρώτη του φορά στη βιβλιοθήκη. Περπατούσε αργά, σέρνοντας μια τεράστια σάκα με ρόδες. Κοίταζε παντού τριγύρω με κατάπληξη: Ράφια κι άλλα ράφια γεμάτα με βιβλία... τραπέζια, καρέκλες, χρωματιστά μαξιλάρια, ζωγραφιές στους τοίχους και αφίσες.

«Έφερα μια φωτογραφία μου» είπε ντροπαλά στον βιβλιοθηκάριο.

«Θαυμάσια, Λουίζα! Θα ετοιμάσω την κάρτα σου για τη βιβλιοθήκη. Στο μεταξύ, διάλεξε κάποιο βιβλίο. Μπορείς να διαλέξεις ένα και να το πάρεις στο σπίτι σου, εντάξει;»

«Ένα μόνο;» ρώτησε η Λουίζα απογοητευμένη.

Χτύπησε το τηλέφωνο εκείνη τη στιγμή κι ο βιβλιοθηκάριος άφησε το κορίτσι μοναχό του να κάνει αυτή τη δύσκολη δουλειά, να διαλέξει μόνο ένα από τη θάλασσα εκείνη των βιβλίων στα ράφια. Η Λουίζα έσερνε τη σάκα της τριγύρω κι έψαχνε, έψαχνε, ώσπου βρήκε την αγαπημένη της Χιονάτη. Το αντίτυπο εκείνο είχε σκληρό εξώφυλλο και πανέμορφες εικόνες. Με το βιβλίο στο χέρι, έσυρε ξανά τη σάκα και, καθώς έκανε να φύγει, κάποιος τη χτύπησε ελαφρά στον ώμο. Παρά λίγο να πέσει κάτω η Λουίζα από την έκπληξη! Δεν ήταν άλλος παρά ο Παπουτσωμένος Γάτος με το βιβλίο του στα χέρια, ή μάλλον στα μπροστινά του ποδαράκια!

«Τι κάνεις; Πώς είσαι;» τη ρώτησε όλο ευγένεια. «Αυτές τις ιστορίες με τις πριγκίπισσες δεν τις έχεις μάθει όλες πια, Λουίζα; Γιατί δεν παίρνεις το βιβλίο μου, τον Παπουτσωμένο Γάτο, που είναι πιο αστείο;»

Κατάπληκτη η Λουίζα, με τα μάτια γουρλωμένα, δεν ήξερε τι να πει.

«Τι συμβαίνει; Σου έφαγε τη γλώσσα η γάτα;» αστειεύτηκε αυτός.

«Είσαι στ' αλήθεια ο Παπουτσωμένος Γάτος;»

«Εγώ είμαι! Ολοζώντανος! Πάρε με, λοιπόν, στο σπίτι σου και θα τα μάθεις όλα για την ιστορία μου με τον Μαρκήσιο του Καραμπά.

Το κορίτσι, σαστισμένο ακόμα, συμφώνησε γνέφοντας ναι με το κεφάλι.

Ο Παπουτσωμένος Γάτος, μ' ένα σάλτο μαγικό, ξαναμπήκε στο βιβλίο και μόλις η Λουίζα έκανε να φύγει, κάποιος την ξαναχτύπησε ελαφρά τον ώμο. Ήταν εκείνη! «Άσπρη σαν το χιόνι, μάγουλα σαν τριαντάφυλλα και μαλλιά μαύρα σαν τον έβено».

Ξέρετε ποια ήταν;

«Η Χιονάτη!» φώναξε η Λουίζα έκθαμβη!

«Λουίζα, πάρε με κι εμένα! Αυτό το αντίτυπο είναι πιστή αναδιήγηση της ιστορίας που έγραψαν οι αδελφοί Γκριμ!» της είπε δείχνοντας το βιβλίο της

Έτοιμη ήταν η Λουίζα ν' αλλάξει πάλι το βιβλίο, μα ο Παπουτσωμένος Γάτος εκνευρίστηκε:

«Χιονάτη, η Λουίζα έχει αποφασίσει! Γύρνα στους έξι νάνους σου!»

«Οι νάνοι μου είναι εφτά και η Λουίζα δεν έχει αποφασίσει ακόμα τίποτα!» φώναξε η Χιονάτη, κόκκινη από θυμό.

Γύρισαν τότε και οι δύο στο κορίτσι να δουν τι θ' απαντήσει.

«Δεν ξέρω ποιο να πάρω. Θέλω να τα πάρω όλα...»

Ξάφνου τότε συνέβη κάτι αναπάντεχο κι ολότελα παράξενο: Όλοι οι ήρωες άρχισαν να βγαίνουν από τα βιβλία τους. Η Σταχτοπούτα, η Κοκκινοσκουφίτσα, η Ωραία Κοιμωμένη, η Ραπουνζέλ... Μια παρέα από πραγματικές πριγκίπισσες...

«Πάρε με μαζί σου, Λουίζα!» την παρακαλούσε κάθε μια τους.

«Χρειάζομαι μόνο ένα κρεβάτι για να κοιμηθώ λιγάκι» χασμουρήθηκε η Ωραία Κοιμωμένη.

«Μόνο εκατό χρονάκια!» την κορόιδεψε ο Παπουτσωμένος Γάτος.

Η Σταχτοπούτα άρχισε να λέει «θα σου καθαρίσω και το σπίτι εγώ, μόνο που το βράδυ έχω να πάω σε χορό στο παλάτι του...»

«Του πρίγκιπα!» έβαλαν τα γέλια όλοι.

«Στο καλάθι μου έχω μία πίτα και κρασί. Θέλει κανένας λίγο;» τους πρόσφερε η Κοκκινοσκουφίτσα.

Εμφανίστηκαν τότε κι άλλοι ήρωες παραμυθιών: Το Ασχημόπαπο, Το κοριτσάκι με τα σπύρτα, Ο Μολυβένιος στρατιώτης και η μπαλαρίνα...

«Μπορούμε να έρθουμε μαζί σου; Είμαστε όλοι ήρωες του Άντερσεν» της είπε το Ασχημόπαπο, που δεν ήταν στ' αλήθεια τόσο άσχημο.

«Είναι ζεστό το σπίτι σου;» ρώτησε το Κοριτσάκι με τα σπύρτα.

«Αχ, αν έχει τζάκι, καλύτερα να μείνουμε κοντά της...» μουρμούρισαν ο Μολυβένιος Στρατιώτης και η μπαλαρίνα.

Φάνηκε τότε ξαφνικά μπροστά τους ένας άγριος λύκος δείχνοντας τα φοβερά του δόντια! «Ο Μεγάλος κακός λύκος»!!!

«Τι μεγάλο στόμα που έχεις, Λύκε!» θαύμασε από συνήθεια η Κοκκινοσκουφίτσα.

«Θα σας προστατέψω εγώ!» είπε με γενναιότητα ο Μολυβένιος στρατιώτης,

Την ίδια στιγμή, άνοιξε ο Μεγάλος κακός λύκος το τεράστιο στόμα του και ... Τους έφαγε όλους; Όχι. Απλά χασμουρήθηκε κουρασμένος και είπε ήρεμα:

«Ησυχάστε όλοι! Μια ιδέα ήθελα μόνο να σας πω. Η Λουίζα μπορεί να πάρει το βιβλίο που θέλει, τη Χιονάτη, κι εμείς να μπορούμε μες στη σάκα της, που μας χωράει όλους.

Την ιδέα του τη βρήκαν όλοι εξαιρετική!

«Μπορούμε, Λουίζα;» ρώτησε το Κοριτσάκι με τα σπύρτα που έτρεμε από το κρύο.

«Βέβαια!» είπε εκείνη κι άνοιξε τη σάκα της.

Οι ήρωες των παραμυθιών μπήκαν στη γραμμή κι ετοιμάστηκαν.

«Πρώτα οι πριγκίπισσες!» πρόσταξε η Σταχτοπούτα.

Την τελευταία στιγμή, εμφανίστηκαν κι ένα σωρό ήρωες από βιβλία βραζιλιάνικα. Και μπήκαν μέσα όλοι.

Η σάκα με τις ρόδες ήταν τώρα πιο βαριά από ποτέ. Ήταν τόσο βαρείς οι ήρωες! Η Λουίζα πήρε το βιβλίο, τη Χιονάτη, κι ο βιβλιοθηκονόμος το έγραψε στην κάρτα της.

Λίγο αργότερα, το κορίτσι έφτασε στο σπίτι του ευχαριστημένο και η μητέρα του ρώτησε από μέσα:

«Γύρισες, χρυσό μου;»

Εικονογράφος: Nasim, Aboelan

ΠΟΛΛΟΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ
ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

MANY CULTURES
ONE STORY

ثقافات متعددة
قصة واحدة

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ
Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

iBbY
INTERNATIONAL BOARD ON BOOKS FOR YOUNG PEOPLE

uaeBbY
المجلس الإماراتي لكتب اليافعين
The UAE Board on Books for Young People

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Πολλοί πολιτισμοί – μια ιστορία
Marwa Al Aqrabi (Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα)
«Μιλάμε πολλές γλώσσες κι έχουμε ρίζες διαφορετικές
Μοιραζόμαστε όμως τις ίδιες ιστορίες»
Παγκόσμιες ιστορίες... Λαϊκά παραμύθια
Είναι η ίδια ιστορία που μας έχουν πει
Με διαφορετικές φωνές
Με διαφορετικά χρώματα
Δεν αλλάζει όμως ποτέ
Αρχή...
Πλοκή...
Και τέλος...
Είναι η ίδια ιστορία που ξέρουμε όλοι και την αγαπάμε
Την ακούσαμε όλοι
Σε διαφορετικές εκδοχές, με διαφορετικές φωνές
Αλλά είναι πάντα η ίδια
Υπάρχει ένας ήρωας... μια πριγκίπισσα... ένας κακός
Δεν έχει σημασία η γλώσσα
Τα ονόματα
Ή τα πρόσωπα
Είναι πάντα η ίδια
Αρχή
Πλοκή
Και τέλος
Πάντα εκείνος ο ήρωας, εκείνη η πριγκίπισσα, εκείνος ο κακός
Αναλλοίωτοι από αιώνες
Μας κρατούν συντροφιά
Μας ψιθυρίζουν στα όνειρά μας
Μας νανουρίζουν το βράδυ
Οι φωνές τους έχουν σβήσει από καιρό
Αλλά ζουν για πάντα στην καρδιά μας
Γιατί μας φέρνουν κοντά σε μια χώρα μυστηρίου και φαντασίας
Κι έτσι οι διάφοροι πολιτισμοί ενώνονται όλοι σε
Μια ιστορία
Μετάφραση: Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ 2 Απριλίου 2014

ΝΑΝΑΗ ΣΠΑΘΩΛΕΥ

Με την
ευγενική
χορηγία:

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
Εσείς κι εμείς πάντα σ' επαφή!

www.psichogios.gr

Τηλ. κέντρο: 210 28 04 800

Γράμμα στα παιδιά του κόσμου

Siobhán Parkinson (Ιρλανδία)

Συχνά οι αναγνώστες ρωτούν τους συγγραφείς πώς γίνεται και γράφουν τις ιστορίες τους – από πού έρχονται οι ιδέες; Από τη φαντασία μου, απαντάει ο συγγραφέας. Α, μάλιστα, μπορεί να πουν οι αναγνώστες. Αλλά πού είναι η φαντασία σας, κι από τι είναι φτιαγμένη, κι έχουν όλοι φαντασία;

Α, λέει τότε ο συγγραφέας, η φαντασία είναι μέσα στο κεφάλι μου βέβαια και είναι φτιαγμένη από εικόνες και λέξεις, αναμνήσεις και ίχνη από άλλες ιστορίες και λέξεις, κομμάτια από πράγματα και μελωδίες και σκέψεις και πρόσωπα και τέρατα και σχήματα και λέξεις, κινήσεις και λέξεις, κύματα και αραβουργήματα και τοπία και λέξεις, αρώματα και αισθήματα και χρώματα και ρίμες και μικρούς ήχους και ξαφνικούς θορύβους και γεύσεις κι εκρήξεις ενέργειας και γρίφους και αύρες και λέξεις. Και στροβιλίζονται όλα εκεί μέσα και τραγουδούν κι αλλάζουν διαρκώς σαν τα βλέπεις από καλειδοσκόπιο κι αιωρούνται και κάθονται και σκέφτονται και τσιγκλούν το κεφάλι.

Βέβαια φαντασία έχει ο καθένας, διαφορετικά δε θα μπορούσαμε να ονειρευόμαστε. Η φαντασία του καθενός, ωστόσο, δεν έχει μέσα της το ίδιο υλικό. Στους μάγεις ίσως περιέχει γεύσεις κυρίως και στους ζωγράφους χρώματα και σχήματα κυρίως. Όμως η φαντασία των συγγραφέων είναι γεμάτη κυρίως από λέξεις. Με λέξεις λειτουργεί επίσης και η φαντασία εκείνων που διαβάζουν ή ακούνε ιστορίες. Η φαντασία του συγγραφέα πλάθει και ανακατεύει και φτιάχνει ιδέες και ήχους και φωνές και χαρακτήρες και γεγονότα μέσα στην ιστορία και η ιστορία είναι φτιαγμένη από λέξεις και μόνο, στρατιές από κουλουριαστά σημαδάκια που γεμίζουν τις σελίδες. Έρχεται τότε ο αναγνώστης και τα σημαδάκια ζωντανεύουν. Μένουν στη σελίδα, εξακολουθούν να μοιάζουν με στρατιές, αλλά τρεχοβολούν και στη φαντασία του αναγνώστη και ο αναγνώστης τώρα σχηματίζει και συνδέει έτσι τις λέξεις, ώστε η ιστορία να εκτυλίσσεται μέσα στο δικό του ή στο δικό της το κεφάλι, όπως έκανε κάποτε στο κεφάλι του συγγραφέα.

Αυτός είναι ο λόγος που ο αναγνώστης είναι εξίσου σημαντικός για την ιστορία με το συγγραφέα. Υπάρχει μόνο ένας συγγραφέας για κάθε ιστορία, υπάρχουν όμως εκατοντάδες ή χιλιάδες ή μπορεί και εκατομμύρια αναγνώστες, που διαβάζουν στη γλώσσα του συγγραφέα, ή σε άλλες γλώσσες στις οποίες μπορεί να έχει μεταφραστεί. Χωρίς τον συγγραφέα η ιστορία δε θα είχε γεννηθεί ποτέ.

Αλλά χωρίς τις χιλιάδες των αναγνωστών σε όλο τον κόσμο, η ιστορία δεν θα είχε ζήσει όλες τις ζωές που θα μπορούσε να ζήσει. Κάθε αναγνώστης μιας ιστορίας έχει κάτι κοινό με κάθε άλλο αναγνώστη της. Ξεχωριστά ο καθένας, αλλά και μαζί κατά κάποιον τρόπο, ξαναδημιουργούν την ιστορία του συγγραφέα στη δική τους φαντασία – μια πράξη που είναι ταυτόχρονα ιδιωτική και δημόσια, προσωπική και κοινή, ατομική και διεθνής. Κι αυτό ίσως είναι ό,τι καλύτερο μπορούν να κάνουν οι άνθρωποι.

Συνεχίστε να διαβάζετε!

Μετάφραση: *Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου*

"Βιβλιοχαρά" σ όλη τη Γη
Διαβάζουμε, εγώ κι εσύ.
Τα γράμματα γίνονται λέξεις
κι οι λέξεις έπειτα, όλες μαζί,
γίνονται βιβλία να διαλέξεις.

Άκου πώς....

ψιθυρίζουν!
Ποτάμια στις σελίδες κελαρύζουν,
αρκούδες τραγουδούν,
όταν το φεγγάρι αντικρίζουν.

Μπαίνουμε σε κάστρα φοβερά.
Δέντρα σκαρφαλώνουν ώς τα σύννεφα.
Γενναία κορίτσια πετούν θαρρετά,
αγόρια ψαρεύουν άστρα λαμπερά.

Εσύ κι εγώ διαβάζουμε μαζί,
"βιβλιοχαρά" σ όλη τη γη.

Μετάφραση: Λότη Πέτροβιτς - Ανδρουτσοπούλου.

Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου

Internationaler Kinderbuchtag

International Children's Book Day

Journée International Du Livre Pour Enfants

Día Internacional Del Libro Infantil

iBbY
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ
Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

2 Απριλίου 2013

www.greekibby.gr
kyklos@greekibby.gr

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Εσείς κι εμείς πάντα σ' επαφή!

www.psichogios.gr
Τηλ. κέντρο: 210 28 04 800

Δία Internacional del Libro Infantil 2012
Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου 2 Απριλίου 2012

**Había una vez un cuento
que contaba el mundo entero**
**Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια ιστορία
που την ήξερε όλος ο κόσμος**

Ο πολυβραβευμένος Μεξικανός συγγραφέας Francisco Hinojosa, ο οποίος είναι ένας από τους πολυγραφότερους και πιο επιτυχημένους συγγραφείς παιδικών βιβλίων, με 40 έργα στο ενεργητικό του, γράφει στο μήνυμά του 2012:

«Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν μια ιστορία που την ήξερε όλος ο κόσμος. Στην πραγματικότητα, δεν ήταν μία μόνο ιστορία, αλλά πολλές, που άρχισαν να γεμίζουν τον κόσμο με παραμύθια για ανυπάκουα κορίτσια και πονηρούς λύκους, κρυστάλλινα γοβάκια και ερωτοχτυπημένους πρίγκιπες, έξυπνους γάτους και μολυβένια στρατιωτάκια, φιλικούς γίγαντες και εργοστάσια σοκολάτας. Γέμιζαν τον κόσμο με λέξεις, με ευστροφία, με εικόνες και παράξενους χαρακτήρες. Καλούσαν τον κόσμο να γελάσει, να θαυμάσει, να τις ζήσει. Του έδιναν νόημα.

Κι από τότε, οι ιστορίες αυτές συνεχίζουν να πολλαπλασιάζονται και να μας λένε χίλιες και μία φορές «μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια ιστορία που την ήξερε όλος ο κόσμος?». Όταν διαβάζουμε, λέμε ή ακούμε ιστορίες, ασκούμε το μυαλό μας, όπως περίπου θα κάναμε, αν έπρεπε να το γυμνάσουμε, για να μείνει καλλίγραμμο. Σίγουρα, κάποια μέρα, χωρίς ούτε καν να το καταλάβουμε, μια από τις ιστορίες αυτές θα ξανάρθει στη ζωή μας, προσφέροντάς μας δημιουργικές λύσεις σε εμπόδια που θα συναντούμε στο δρόμο μας. Όταν διαβάζουμε, λέμε ή ακούμε ιστορίες, συνεχίζουμε κι ένα πανάρχαιο τυπικό που διαδραμάτισε θεμελιώδη ρόλο στην ιστορία του πολιτισμού: τη δημιουργία κοινότητας.

Οι πολιτισμοί, οι περασμένες εποχές και γενιές έρχονται μαζί με τις ιστορίες αυτές να μας πουν πως είμαστε όλοι ένα, οι Ιάπωνες, οι Γερμανοί, οι Μεξικανοί.

Εκείνοι που έζησαν τον δέκατο έβδομο αιώνα κι εμείς οι σημερινοί, που διαβάζουμε τις ιστορίες μας στο διαδίκτυο. οι παππούδες, οι γονείς και τα παιδιά.

Οι ιστορίες ικανοποιούν όλους τους ανθρώπους με τον ίδιο τρόπο, επειδή, μολονότι έχουμε τεράστιες διαφορές, βαθιά μέσα μας είμαστε όλοι πρωταγωνιστές των ιστοριών.

Αντίθετα με τους ζωντανούς οργανισμούς που γεννιούνται, αναπαράγονται και πεθαίνουν, οι ιστορίες, ξεχειλίζοντας από γονιμότητα, μπορούν να γίνουν αθάνατες, ιδιαίτερα οι παραδοσιακές που έχουν τη δυνατότητα να προσαρμοστούν στις συνθήκες και τον περίγυρο, όπου λέγονται ή ξαναγράφονται.

Είναι ιστορίες που, όταν αναπαράγονται ή ακούγονται, μας κάνουν συν-δημιουργούς. Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν επίσης μια χώρα γεμάτη μύθους, ιστορίες και θρύλους που μεταδίδονταν επί αιώνες από στόμα σε στόμα, φανέρωναν την ιδέα της δημιουργίας τους, αφηγούνταν το ιστορικό τους, μοίραζαν τον πολιτιστικό τους πλούτο, κινούσαν την περιέργεια κι έφερναν χαμόγελα στα πρόσωπα. Ήταν και μια χώρα, όπου πολύ λίγοι άνθρωποι μπορούσαν να έχουν βιβλία. Αλλά η ιστορία αυτή έχει αρχίσει να αλλάζει.

Σήμερα, οι ιστορίες φτάνουν ακόμα και στις πιο μακρινές γωνιές της πατρίδας μου, του Μεξικού.

Και, βρίσκοντας αναγνώστες, οι ιστορίες αυτές εκπληρώνουν τον ρόλο τους, δημιουργώντας κοινότητες, οικογένειες ή άτομα που έχουν περισσότερες δυνατότητες να βρουν την ευτυχία»

Παγκόσμια Ημέρα
Παιδικού Βιβλίου
2 Απριλίου 2011

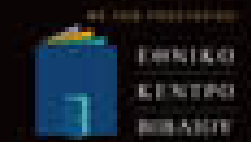
Το βιβλίο θυμάται

Art Design by the Witzberg and van der Velden duo

INTERNATIONAL DAY OF THE CHILD BOOK **iBbY**

Το βιβλίο θυμάται
Aino Pervik (Εσθονία)

“Όταν ο Άρνο και ο πατέρας του έφτασαν στο σχολείο, τα μαθήματα είχαν ήδη αρχίσει.”

Στην πατρίδα μου την Εσθονία όλοι σχεδόν ξέρουν απ’ έξω αυτή τη φράση. Είναι η πρώτη γραμμή από ένα βιβλίο με τίτλο Η Άνοιξη. Κυκλοφόρησε το 1912 και ήταν γραμμένο από τον Εσθονό συγγραφέα Oskar Luts (1887 – 1953).

Η Άνοιξη μιλάει για τη ζωή των μαθητών ενός ενοριακού σχολείου στην Εσθονία στα τέλη του 19ου αιώνα. Ο Oskar Luts έγραφε για τη δική του παιδική ηλικία. Ο Άρνο του βιβλίου είναι στην πραγματικότητα ο Oskar Luts όταν ήταν παιδί.

Οι ερευνητές μελετούν παλιά ντοκουμέντα και με βάση αυτά γράφουν την ιστορία των βιβλίων. Τα ιστορικά βιβλία μιλούν για περιστατικά που έχουν συμβεί, αλλά σ’ αυτά τα βιβλία δεν είναι πάντα ξεκάθαρο πώς ήταν η ζωή των κοινών ανθρώπων.

Τα βιβλία με διηγήματα θυμούνται πράγματα που δεν μπορεί να βρει κανείς σε παλιά ντοκουμέντα. Για παράδειγμα, δεν μπορούν να μας πουν πώς σκεφτόταν ένα παιδί σαν τον Άρνο όταν πήγαινε σχολείο πριν από εκατό χρόνια, ή τι ονειρεύονταν τα παιδιά εκείνο τον καιρό, τι τα φόβιζε ή τι τα έκανε να νιώθουν ευτυχισμένα. Το βιβλίο θυμάται επίσης τους γονείς των παιδιών, θυμάται σε ποιους ήθελαν να μοιάσουν τα παιδιά τους και τι μέλλον προσδοκούσαν γι’ αυτά.

Μπορούμε βέβαια και σήμερα να γράψουμε βιβλία για παιδιά μιας παλιάς εποχής και συχνά τέτοια βιβλία είναι συναρπαστικά. Ωστόσο ένας σύγχρονος συγγραφέας δεν μπορεί να ξέρει πραγματικά τις μυρωδιές και τις γεύσεις, τους φόβους και τις χαρές του μακρινού παρελθόντος. Ο σύγχρονος συγγραφέας γνωρίζει ήδη τι επακολούθησε και πώς εξελίχθηκε το μέλλον των ανθρώπων.

Το βιβλίο θυμάται το χρόνο που γράφτηκε.

Από τα βιβλία του Καρόλου Ντίκενς μπορούμε να καταλάβουμε πώς ήταν πραγματικά η ζωή ενός αγοριού στους δρόμους του Λονδίνου στα μέσα του 19ου αιώνα – τον καιρό του Όλιβερ Τουίστ. Με τα μάτια του Ντέιβιντ Κόπερφιλντ (τα μάτια του Ντίκενς εκείνη την εποχή) βλέπουμε όλων των ειδών τους χαρακτήρες που ζούσαν στην Αγγλία στα μέσα του 19ου αιώνα – πώς ήταν οι σχέσεις τους και πώς οι σκέψεις και τα συναισθήματά τους επηρέαζαν τις σχέσεις αυτές. Επειδή ο Ντέιβιντ Κόπερφιλντ ήταν σε μεγάλο βαθμό ο ίδιος ο Κάρολος Ντίκενς, δεν είχε ανάγκη ο Ντίκενς να φανταστεί αυτά που έγραφε, τα ήξερε ήδη.

Κι ακόμα, από ένα βιβλίο είναι που ξέρουμε πώς ήταν για τον Τομ Σόγιερ, τον Χάκερλμπερι Φιν και το φίλο τους τον Τζιμ να ταξιδεύουν στον ποταμό Μισισσιπή στα τέλη του 19ου αιώνα, όταν ο Μαρκ Τουέιν έγραψε για τις περιπέτειές τους. Γνώριζε πολύ καλά τι σκέφτονταν οι άνθρωποι της εποχής εκείνης για τους άλλους, γιατί ζούσε ανάμεσα σε τέτοιους ανθρώπους. Ήταν ένας από εκείνους.

Στα έργα τα λογοτεχνικά, οι πιο ακριβείς περιγραφές προσώπων του παρελθόντος είναι εκείνες που γράφτηκαν την εποχή που ζούσαν οι παλιοί εκείνοι άνθρωποι.

Το βιβλίο θυμάται.

Μετάφραση: Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2020

Сэтгэгдэл 书 LASIJUMS
KNJIGA 画像 PAROLE BÖCKER 𐌱𐌰𐌿𐌸𐌹𐌺𐌿
תּוֹנוֹמַת BIBLIO 本 독서
КНИЖЕЧНОСТЬ

εικονογράφος: Damijan Stepančič, σχεδιασμός: Melita Bak

ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΑ **iBBY**

IBBY
SLOVENIJA

ΧΟΡΗΓΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Πείνα για λέξεις

Peter Svetina

Σλοβενία

Εκεί που μένω, οι θάμνοι πρασινίζουν αργά τον Απρίλη ή νωρίς τον Μάη και σύντομα γεμίζουν με κουκούλια από πεταλούδες. Αυτά τα κουκούλια μοιάζουν με μπαλίτσες από βαμβάκι ή με κουφέτα και οι νύμφες τους καταβροχθίζουν φύλλο το φύλλο μέχρι που οι θάμνοι απογυμνώνονται. Όταν όμως οι νύμφες γίνουν πεταλούδες και πετάξουν, οι θάμνοι δεν είναι κατεστραμμένοι. Καθώς πλησιάζει το καλοκαίρι, ξαναγίνονται πράσινοι πάλι και πάλι.

Έτσι μοιάζει ο συγγραφέας, έτσι μοιάζει ο ποιητής. Κατασπαράζονται, μένουν κατάστεγνοι από ιστορίες και ποιήματα, που, όταν ολοκληρωθούν, πετούν μακριά, μπαίνουν μέσα σε βιβλία και βρίσκουν τους αναγνώστες τους. Αυτό γίνεται πάλι και πάλι.

Και τι συμβαίνει μ' κείνα τα ποιήματα και τις ιστορίες;

Ξέρω ένα αγόρι που έπρεπε να κάνει κάποια εγχείρηση στο μάτι του. Για δύο εβδομάδες μετά την εγχείρηση, έπρεπε να ξαπλώνει μόνο από τη δεξιά πλευρά και μετά δεν έπρεπε να διαβάζει τίποτα για ένα μήνα. Όταν τελικά ξαναπήρε στα χέρια του ένα βιβλίο έπειτα από ενάμιση μήνα, ένιωσε σαν να κατάπινε λέξεις μ' ένα κουτάλι από μια γαβάθα. Σαν να τις έτρωγε. Πραγματικά τις έτρωγε.

Ξέρω κι ένα κορίτσι που όταν μεγάλωσε έγινε δασκάλα. Μου είπε: Τα παιδιά που οι γονείς δεν τους διάβασαν παραμύθια έχουν στερηθεί κάτι σημαντικό.

Οι λέξεις στα ποιήματα και στις ιστορίες είναι τροφή. Όχι τροφή για το σώμα, όχι τροφή που μπορεί να γεμίσει το στομάχι σου. Τροφή όμως για το πνεύμα και τροφή για την ψυχή.

Όταν πεινάει κάποιος ή διψάει, το στομάχι του γουργουρίζει και το στόμα του στεγνώνει. Οι πεινασμένοι γυρεύουν να φάνε κάτι, ένα κομμάτι ψωμί, ένα πιάτο ρύζι ή δημητριακά, λίγο ψάρι, ή μια μπανάνα. Όσο περισσότερο πεινούν, τόσο στενεύει ο οπτικός τους ορίζοντας, ώσπου παύουν να βλέπουν ό,τι δεν είναι τροφή για να τους χορτάσει.

Η πείνα για λέξεις εκδηλώνεται διαφορετικά. Μοιάζει με θλίψη, με λήθη, με αυθάδεια. Οι άνθρωποι που υποφέρουν από τέτοιου είδους πείνα δεν νιώθουν πως η ψυχή τους τρέμει από κρύο κι ότι προσπερνούν χωρίς να το προσέχουν. Ένα μέρος του κόσμου τους εξαφανίζεται χωρίς να το γνωρίζουν.

Αυτού του είδους η πείνα χορταίνεται με ποίηση και ιστορίες.

Υπάρχει όμως ελπίδα για όσους δεν έχουν ποτέ αφεθεί ν' απολαύσουν τις λέξεις, για να χορτάσουν αυτή την πείνα;

Υπάρχει! Το αγόρι που είπαμε διαβάζει κάθε μέρα. Το κορίτσι που έγινε δασκάλα διαβάζει στους μαθητές της. Κάθε Παρασκευή. Κάθε βδομάδα. Αν κάποια φορά το ξεχάσει, της το θυμίζουν τα παιδιά.

Και τι γίνεται με τον συγγραφέα και τον ποιητή; Καθώς έρχεται το καλοκαίρι, θα πρασινίσουν πάλι. Και πάλι θα στεγνώσουν από ιστορίες και ποιήματα, που θα πετάξουν μακριά προς κάθε κατεύθυνση. Πάλι και πάλι.

Μετάφραση: Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου

Κι έκανε ένα μακρύ ταξίδι ... σε πέντ' έξι εβδομάδες ..."

Μάθαμε να παίζουμε και να τραγουδάμε προτού μάθουμε να διαβάζουμε. Στον τόπο μου, εμείς τα παιδιά τραγουδούσαμε αυτό το τραγούδι προτού καταφέρουμε να συλλαβίσουμε. Πιανοκμασταν σ' έναν κύκλο στο δρόμο και οι φωνές μας παράβγαιναν με κείνες των τζιτζικιών, καθώς τραγουδούσαμε ξανά και ξανά για το μικρό καράβι και τον καημό του που ήταν αταξίδευτο.

Καμιά φορά φτιάχναμε χάρτινα караβάκια, τα ρίχναμε στους νερόλακκους και τ' αφήναμε να βουλιάξουν χωρίς ποτέ να φτάσουν στη στεριά.

Έμοιαζα κι εγώ με μικρό καράβι αραγμένο στους δρόμους της γειτονιάς μου. Περνούσα τα απογεύματα πάνω σε μια στέγη, κοιτώντας το ηλιοβασίλεμα, έκανα όνειρα για το μέλλον - χωρίς καλά καλά να καταλαβαίνω αν έψαχνα στο άπειρο ή μέσα στην καρδιά μου -και φανταζόμουν έναν κόσμο πανέμορφο, που δεν γινόταν ακόμη να τον αντικρίσω.

Πίσω από κάτι κουτιά, σε μια αποθήκη του σπιτιού μου, ήταν ένα βιβλίο που ήταν και αυτό αταξίδευτο, αφού κανείς δεν το είχε διαβάσει. Έτσι, ποτέ δεν του είχα δώσει σημασία, δεν είχα προσέξει καν πως ήταν εκεί. Ένα χάρτινο καραβάκι, κολλημένο στη λάσπη. Ένα μοναχικό βιβλίο, κρυμμένο σ' ένα ράφι, πίσω από χαρτόκουτα...

Μια μέρα καθώς έψαχνα κάτι, το χέρι μου άγγιξε τη ράχη του βιβλίου. Αν ήμουν βιβλίο, έτσι θα μιλούσα για κείνη τη στιγμή: "Μια μέρα, το χέρι ενός παιδιού άγγιξε το κάλυμμα μου κι εγώ ένοιωσα τα πανιά μου ν' ανοίγουν, άρχισα να ταξιδεύω!".

Τι έκπληξη, όταν η μαμά μου έπεσε τελικά επάνω του! Ήταν ένα μικρό βιβλίο με κόκκινο κάλυμμα και χρυσά γράμματα. Το άνοιξα με λαχτάρα, λες και ανακάλυψα ένα σεντούκι με θησαυρό και ανυπομονούσα να δω τι είχε μέσα. Δεν απογοητεύτηκα. Μόλις άρχισα να το διαβάζω, κατάλαβα πως μου υποσχόταν περιπέτειες. Τα κατορθώματα του ήρωα, οι κάλοι και οι κακοί, οι εικόνες με τις φράσεις από κάτω που τις κοίταζα πάλι και πάλι, οι κίνδυνοι, οι εκπλήξεις... όλα με ταξίδευαν σ' ένα κόσμο άγνωστο και συναρπαστικό.

Έτσι έγινε κι ανακάλυψα πως πίσω από το σπίτι μου ήταν ένα ποτάμι, και πίσω από το ποτάμι μια θάλασσα, και σ' εκείνη τη θάλασσα ένα καράβι ετοιμαζόταν να σαλπάρει. Το πρώτο εκείνο καράβι το έλεγαν Ισπανιόλα, μα θα μπορούσε να λεγόταν και "Ναυτίλος", "Ροσινάντε", καράβι του Σεβάχ του Θαλασσινού ή Μεγάλο Καράβι του Χακελμπέρι... Όλ' αυτά, όσο κι αν περνάει ο καιρός, θα βρίσκονται πάντα εκεί, περιμένοντας μια παιδική ματιά, κάποιο παιδί να τα προσέξει, για να ανοίξουνε πανιά και να σαλπάρουν...

"Ήταν ένα μικρό καράβι που ήταν αταξίδευτο...
Μετάφραση Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

«Ένα βιβλίο σε περιμένει. Βρες το!»

2 Απριλίου 2010

Οι ιστορίες είναι φτερά
που σε βοηθούν να πετάς ψηλά κάθε μέρα.

Richard Van Camp (Καναδάς)

Το διάβασμα είναι ελευθερία. Το διάβασμα είναι ανάσα.
Το διάβασμα σ' αφήνει να βλέπεις τον κόσμο με τρόπο
διαφορετικό και σε καλεί σε κόσμους που δε θα θέλεις
ποτέ να τους αποχωριστείς.

Το διάβασμα επιτρέπει στο πνεύμα σου να ονειρεύεται.
Λένε ότι τα βιβλία είναι φίλοι για όλη μας τη ζωή και
συμφωνώ.

Το ιδανικό δικό σου σύμπαν πλαταίνει όταν διαβάζεις.
Οι ιστορίες είναι φτερά που σε βοηθούν να πετάς ψηλά
κάθε μέρα, βρες, λοιπόν, τα βιβλία που μιλούν στο
πνεύμα σου, στην καρδιά σου, στο μυαλό σου.

Τα βιβλία είναι γιατρικά. Θεραπεύουν. Καθησυχάζουν.
Εμπνέουν. Διδάσκουν.

Ας ευγνωμονούμε τους παραμυθάδες, τους αναγνώστες
και τους ακροατές. Ας ευγνωμονούμε τα βιβλία. Είναι
φάρμακα για έναν καλύτερο, φωτεινότερο κόσμο.

Ευχαριστώ πολύ!

(Μετάφραση: Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου)

Είμαι ένα βιβλίο, διάβασέ με.Είμαι ένα βιβλίο.Είσαι ένα βιβλίο.Όλοι είμαστε βιβλία.Η ψυχή μου είναι η ιστορία που αφηγούμαι.Κάθε βιβλίο έχει τη δική του ιστορία να πει.Μπορεί να φαινόμαστε εντελώς διαφορετικά –άλλα μεγάλα, άλλα μικρά,άλλα πολύχρωμα, άλλα μαυρόασπρα,άλλα με λίγες σελίδες κι άλλα με πολλές.Μπορεί να συμφωνούμε ή να λέμε εντελώς διαφορετικά πράγματα.

Όμως αυτή είναι η ομορφιά μας.Θα ήταν πολύ βαρετό να ήμασταν όλα ίδια.

Καθένα μας είναι μοναδικό.Και καθένα από εμάς έχει το δικαίωμα να το σέβεται,να το διαβάζεις χωρίς προκαταλήψεις,να έχει τη θέση του στη βιβλιοθήκη σου.Μπορείς να έχεις τις απόψεις σου για εμένα.Μπορείς να ερευνάς, να κρίνεις και να σχολιάζεις ό,τι διαβάζεις.Μπορείς να με βάλεις πίσω στο ράφι να με κρατήσεις σφιχτά στην αγκαλιά σου και να ταξιδέψουμε μαζί πολύ μακριά.Αλλά ποτέ μην αφήσεις κάποιον να με πετάξει να με διώξει σε άλλο ράφι.Ποτέ μη ζητήσεις την καταστροφή μου μην επιτρέψεις σε κάποιον να με καταστρέψει.Κι αν έρθει κάποιο βιβλίο από άλλο ράφι στο δικό σου,

γιατί κάποιος ή κάτι το έδιωξε μακριά,κάνε χώρο.Αν πας λίγο πιο κει, χωράει δίπλα σου.Προσπάθησε να νιώσεις όπως νιώθει.Κατάλαβέ το. Προστάτεψέ το.

Μπορεί να βρεθείς εσύ στη θέση του αύριο.Γιατί κι εσύ είσαι ένα βιβλίο.Όλοι είμαστε βιβλία.Έλα, φώναξέ το δυνατά, ώστε να το ακούσουν όλοι:
«Είμαι ένα βιβλίο, διάβασέ με»

Μουσική επένδυση:

"Το βιβλίο"

Ερμηνεία: Μαρίνα Γαβριηλίδου

Σύνθεση: Ευδοκία Χατζηχάρου

Στίχοι: Ανδρέας Κωνοταντινίδης

Μπάρτζη Δήμητρα

Εκπαιδευτικός Πληροφορικής

1ο και 6ο Δημοτικό Σχολείο 2024